

Nr 334

Av herrar **Boo** och **Eliasson** i Sundborn, om avdrag vid beskattningen för ökade levnadskostnader på annan ort.

Att flytta arbetskraft som inte längre kan få tillräcklig utkomst på sin hemort innebär alltid många problem såväl för den enskilde som för inflyttnings- och utflyttningskommunerna. Trängseln på bostadsmarknaden, otillräckligt utbyggda kommunikationer och andra förhållanden i de större tätorterna skapar regelmässigt anpassningsproblem för de familjer som måste flytta. Kommuner som skall bereda plats för ett mycket stort antal nya kommunmedlemmar varje år ställs på hårda ekonomiska prov för att kunna klara nödvändiga investeringar. I många inflyttningskommuner torde enbart offentliga investeringar för att ge de inflyttade bostad och acceptabel samhällsservice dra en kostnad i storleksordningen 100 000—150 000 kronor per familj. I utflyttningskommunerna rycks däremot underlaget undan för den service som finns, och även bostadsbeståndet kommer i många fall att utnyttjas mindre effektivt.

Det står helt klart att det många gånger är till fördel såväl för den enskilde som för berörda kommuner, om en person som övergår till arbete på annan ort bor kvar på sin gamla hemort även om de bägge orterna ligger ganska långt ifrån varandra. Familjens levnadskostnader tenderar givetvis att öka, men restider och kostnader blir i många fall ändå inte särskilt mycket större än för åtskilliga som har arbete på ett ställe och bostad på ett annat i någon av våra större tätortsregioner, och kostnaderna för investeringar i ny samhällsservice kan reduceras.

Samtidigt kan man konstatera att de nuvarande skattereglerna inte alls ger någon stimulans till att ordna bostadsförhållanden på detta sätt. Bestämmelserna i kommunalskattelagen om avdrag för fördyrade levnadsomkostnader är tvärtom så utformade, att avdrag inte medges enbart på grund av att den skattskyldige tagit sådan anställning att arbetet skall utföras på en annan ort än där han är bosatt.

Det är enligt vår mening angeläget att kommunalskattelagens avdragsbestämmelser för fördyrade levnadskostnader och resekostnader utformas och tolkas liberallare. Om en skattskyldig finner det förenligt med sina och sin familjs eller anhörigas intressen att bo kvar på den tidigare bostadsorten bör skattebestämmelserna vara så utformade att reell valfrihet föreligger.

Med hänvisning till ovanstående föreslås,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag beträffande avdrag vid beskattningen för fördyrade levnadskostnader på annan ort i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 22 januari 1970

Karl Gust. H. Boo (cp)

Lars Eliasson (cp)
i Sundborn